

ΒΙΒΛΙΟΑΓΚΑΛΙΑ: «Μάντρα, Μάντρα, τι μαγειρεύεις;» της Γιώτας Αλεξάνδρου

News » ΒΙΒΛΙΟΑΓΚΑΛΙΑ: «Μάντρα, Μάντρα, τι μαγειρεύεις;» της Γιώτας Αλεξάνδρου

Posted on Monday: 28 February, 2022

της **Κατερίνας Δημόκα**

Μικρή (περίπου ως πρόπερσι) οι μάγισσες κι ο κόσμος τους (αραχνιασμένοι πύργοι, ιπτάμενες σκούπες, φαρμακωμένα μήλα, καζάνια και ξόρκια) μου προκαλούσαν δέος! Γλυκός τρόμος μαζί και πόθος: ας είναι αυτές αληθινές, κι ας φοβάμαι εγώ!

Πρόσφατα, ωστόσο, πέτυχα ένα μαγισσάκι που δε με φόβισε καθόλου, κρυμμένο μέσα στο βιβλίο της **Γιώτας Αλεξάνδρου «Μάντρα, Μάντρα, τι μαγειρεύεις;»**. Η σπιρτότσα εικονογράφηση της Αιμιλίας Κονταίου και η καλαίσθητη έκδοση της Ελληνοεκδοτικής με έκανε να πάρω το βιβλίο αγκαλιά και να μην το αφήνω.

Λοιπόν, η συγγραφέας εισάγει μια εναλλακτική μαγισσούλα: Ιδού η Μάντρα, που τα κάνει όλα μαντάρια! Ένα γλυκό, ζωηρό και φωτεινό πλάσμα καταδικασμένο στο σκότος της μαγείας. Η Μάντρα, αντίθετα, λατρεύει τη φλογέρα, τον χορό και το μπάσκετ, απεχθάνεται το μαύρο, προτιμώντας τα ζωντανά χρώματα της φύσης. Αγαπά την ποικιλία των πολιτισμών και το

δείχνει, φορώντας κιμονό ή σομπρέρο. Της αρέσουν (βάλτε √): τα γέλια, τα πουλιά και οι όμορφες ιστορίες. Δεν της αρέσουν (βάλτε X): τα τέρατα, οι σκοτεινοί άρχοντες και το αξιομίσητο σόι της.

Φυσικά, σαν καλό παιδί, πάει σχολείο, αλλά σημειώνει φριχτές επιδόσεις, που απογοητεύουν την αρχιμάγισσα μαμά της (πάλαι ποτέ άριστη του Ιδρύματος). Ποιο είναι εδώ το ρόδο και ποιο τ' αγκάθι, βρείτε το εσείς, εγώ μπερδεύτηκα. Η Μάντρα, μάλιστα, αποκαλείται Μις Καταστροφή από τους συμμαθητές της. Γιατί; Βατράχια, βουβάλια, σαλάχια, χταπόδια, μαρούλια, δασκάλες που κακαρίζουν, γουρούνια με μπιμπερό και κύματα για σέρφερς προκύπτουν από τα άστοχα ξόρκια της.

Αυτή η εικονοπλασία της γκάφας όμως είναι που εκτονώνει δημιουργικά τη φαντασία των μικρών αναγνωστών και τσιγκλάει ένα γαργάλισμα στα λαιμουδάκια. Η συγγραφέας μας έχει διαλέξει ένα ευχάριστο κι ευτράπελο ύφος, που τονώνει κι εμψυχώνει τους μικρούς αναγνώστες.

Πάμε στις τεχνικές της αφήγησης: η Μάντρα αφηγείται ως αυτοδιηγητική ηρωίδα-δηλαδή, μας λέει τον πόνο της σε α' πρόσωπο! Η ροή της ιστορίας δεν είναι ευθύγραμμη: αρχίζει με την ηρωίδα μας μέσα στην τάξη, γυρνά αναδρομικά στη γέννηση της μικρής και στην προϊστορία της μαμάς, εγκιβωτίζοντας αναφορές σε άλλες διάσημες μάγισσες (που τις ξέρουμε, θέλουμε δε θέλουμε). Στο τέλος, επιστρέφουμε στο σχολείο όπου η Μάντρα αποχωρεί ηρωικά, κρεμώντας όχι τα παπούτσια (ως λένε για τους αθλητές), μα το μυτερό της καπέλο (ως δωράκι στα πουλιά)!

Η Μάντρα φεύγει, για να κυνηγήσει τα θέλω της. Και η κα Αλεξάνδρου (εκπαιδευτικός, μην το ξεχνάμε) της ανοίγει λυτρωτικά τον δρόμο. Τους μαθητές με χαμηλές επιδόσεις απενοχοποιεί; Ένα πρότυπο δίνει στα παιδιά που απωθούν τις φιλοδοξίες γονέων και εκπαιδευτικών; Μήπως τελικά κανακεύει όσους ψάχνουν μόνοι τους τον δρόμο;

Σε κάθε περίπτωση η Μάντρα αποχωρεί μεγαλόπρεπα, υπακούοντας στους κώδικες της δικής της καρδιάς. Ανήκει στους εκλεκτούς που τιμούν την προσωπική τους ελευθερία και το δικαίωμα να ζουν όπως υπαγορεύει η συνείδησή τους. Διότι **«η Μάντρα μπορεί να γίνει οδηγός στρουθοκάμηλου, εφευρέτης σπάνιων γεύσεων, εξερευνητρια παραμυθιών, χορεύτρια σε καρναβάλι, αρπίστρια στην Κορνουάλη ή ιπτάμενη γελωτοποιός. ΜΑΓΙΣΣΑ ΠΑΝΤΩΣ ΟΧΙ!»** Ε, πώς να μην την αγαπήσω μετά;